

Standardy ochrony dzieci

w praktyce działania

Wspólnoty Chemin Neuf w Polsce

Warszawa – Wesola, sierpień 2024 r.

- A.** Przedmiotowy dokument stanowi realizację obowiązku prawnego dotyczącego wprowadzenia we wszelkich instytucjach, w których przebywają dzieci standardów ich ochrony przed krzywdzeniem [ustawa z dnia 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw – tzw. „standardy ochrony dzieci”]. Zasady postępowania w sytuacjach podejrzenia krzywdzenia lub krzywdzenia dzieci mają być rzeczywistym narzędziem budowania bezpiecznych środowisk wszędzie tam, gdzie przebywają dzieci i gdzie zaspokajają swoje potrzeby duchowe. Zapewnienie najniższym i najmłodszym optymalnych warunków, w których mogą się formować, pogłębiać swoją wiarę, to moralna powinność, za którą powinni być odpowiedzialni wszyscy dorośli. Chcemy dołożyć wszelkich starań, by zapewnić dzieciom przyjazne środowiska, w których będą one szanowane, doceniane, traktowane z godnością.
- B.** Niniejsze standardy postępowania w sprawie ochrony dzieci w praktyce działania Wspólnoty Chemin Neuf (dalej „Standardy postępowania”) dotyczą członków Wspólnoty Chemin Neuf (dalej również: „Wspólnota” lub „CCN”), w tym członków Instytutu Zakonnego Chemin Neuf. Zasady postępowania zobowiązane są stosować również osoby zaproszone przez Wspólnotę do posługi w misjach Wspólnoty, jeśli podejmują jakiegokolwiek zadania wobec dzieci, a także wszyscy uczestnicy wydarzeń realizowanych jako misje Wspólnoty.
- C.** O ile w treści Standardów postępowania nie postanowiono inaczej, normy odnoszące się do dzieci należy stosować odpowiednio - jeśli jest to uzasadnione – również względem dorosłych
- D.** Niniejsze Standardów postępowania nie zastępują przepisów prawa państwowego ani też prawa kanonicznego. Winny natomiast ułatwić ich stosowanie i dostarczać wskazówek w praktyce działania CCN.
- E.** Objaśnienia terminów:

cyberprzemoc – wszelka przemoc z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych – komunikatorów, chatów, stron internetowych, mediów społecznościowych, blogów i vlogów, SMS-ów, MMS-ów. Może mieć formę wulgarnych wiadomości, obraźliwych komentarzy (hejt, trolling), rozpowszechniania zdjęć ukazujących dziecko w niekorzystnym świetle, zastraszania, śledzenia (cyberstalking), ujawniania tajemnic (outing) itp.;

dziecko – osoba do ukończenia 18. roku życia, która nie jest osobą pełnoletnią (art. 10 § 2 kc);

misje Wspólnoty – działalność Wspólnoty zgodna z Konstytucjami Wspólnoty Chemin Neuf, w szczególności sesje i spotkania organizowane przez Wspólnotę;

krzywda/krzywdzenie – działanie przemocowe;

osoba bezbronna (vulnerable adults) – każda osoba w wieku powyżej 18 lat, która jest narażona na zwiększone ryzyko doświadczenia przemocy, np. osoby starsze, z niepełnosprawnością, chore, w depresji itp.;

osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci – osoba wyznaczona przez odpowiedzialnego krajowego sprawująca nadzór nad prawidłowym stosowaniem standardów ochrony dzieci;

osoba odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń – osoba wyznaczona przez odpowiedzialnego krajowego lub odpowiedzialnego misji, ciesząca się zaufaniem i odpowiednio przygotowana, odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach dotyczących przemocy;

osoba zaufania – osoba wyznaczona przez odpowiedzialnego krajowego, posiadająca kompetencje psychologiczne, empatyczna, dyskretna, korzystająca z superwizji;

przemoc duchowa – odwoływanie się do przekonań religijnych i wiary osoby w celu wyrządzenia jej szkody (władza, zbytne przywiązanie czy uzależnienie dziecka od osoby duszpasterza czy innej osoby dorosłej zaangażowanej w misję, wykorzystywanie informacji zdobytych w zaufaniu np. podczas poufnej rozmowy, kierownictwa duchowego czy spowiedzi, wmawianie powołania, aranżowanie małżeństw, manipulacja Słowem Bożym, nadmierna kontrola wszystkich obszarów życia, silne skoncentrowanie na kwestiach seksualnych, dostrzeganie we wszystkim „ducha nieczystości”, zmuszanie do głoszenia świadectwa, naciskanie na dzielenie się we fraterni).

przemoc fizyczna – każde intencjonalne działanie z przekroczeniem granic cielesnych dziecka dla zrealizowania własnych potrzeb lub redukcji napięcia np. bicie, popychanie, szarpanie, okazywanie czułości w sytuacji, gdy nie jest to pomocne dziecku albo wbrew jego woli itp.;

przemoc psychiczna – powtarzający się wzorzec zachowań (np. upokarzanie, wyśmiewanie, wykluczanie, stawianie niemożliwych do realizacji wymagań, szantażowanie), manipulacja lub skrajnie drastyczne wydarzenie (lub wydarzenia), które powodują u dziecka brak poczucia własnej wartości;

przemoc rówieśnicza (bullying) – zjawisko polegające na agresywnym i celowym dręczeniu, nękanii czy prześladowaniu jednego lub kilorga dzieci przez inne dziecko lub dzieci w celu wywarcia presji lub zadawania cierpienia;

przemoc seksualna – zaangażowanie dziecka w aktywność seksualną, której nie jest w stanie zrozumieć i na którą nie potrafi udzielić świadomej i dobrowolnej zgody, naruszające prawo i obyczaje danego społeczeństwa.;

przemoc wobec dziecka – jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie, wykorzystujące przewagę fizyczną, psychiczną lub ekonomiczną, naruszające prawa dziecka, w szczególności naruszające jego godność, narażające je na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na jego zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienie.

- F.** Standardy postępowania odnoszą się do działania Wspólnoty na terenie Polski i wchodzi w życie z dniem 24 sierpnia 2024 r. Będą aktualizowane nie rzadziej niż raz na dwa lata.

* * *

W opracowaniu niniejszych „Zasad ochrony dzieci w praktyce działania Wspólnoty Chemin Neuf w Polsce” korzystano w szczególności z „Wytycznych Konferencji Episkopatu Polski”, „Wytycznych dotyczących ochrony dzieci i młodzieży w archidiecezji gnieźnieńskiej” oraz „Ochrony małoletnich w dziełach prowadzonych przez jezuitów w Polsce”, a także z wzoru w postaci „Standardów ochrony dzieci w duszpasterstwie pozaparafialnym” oraz “Standardów ochrony dzieci w domach rekolekcyjnych oraz innych domach przyjmujących dzieci i/lub osoby bezbronne” przygotowanych przez Centrum Ochrony Dziecka z siedzibą w Krakowie.

SPIS TREŚCI

I. WPROWADZENIE

II. ZAPOBIEGANIE

- (A) Formacja członków Wspólnoty
- (B) Formacja dzieci
- (C) Unikanie zachowań ryzykownych
- (D) Zalecane działania w obszarze związanym z rozwojem duchowym, wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci oraz opieką nad dziećmi
- (E) Zalecane działania w obszarze prowadzenia domów wspólnotowych i odpowiedzialności za akademiki
- (F) Sieci informatyczne
- (G) Czujność

III. PROCEDURY

- (A) Procedura postępowania na etapie „pierwszej wiadomości”
- (B) Procedura postępowania przez odpowiedzialnego krajowego na etapie wstępnym

IV. ODPOWIEDZIALNY ZA OCHRONĘ DZIECI

Załącznik nr 1- Oświadczenie o krajach zamieszkania w ciągu ostatnich 20 lat innych niż RP

Załącznik nr 2 - Oświadczenie o zapoznaniu się ze standardami ochrony dzieci w praktyce działalności Wspólnoty Chemin Neuf w Polsce oraz zobowiązaniu do jej przestrzegania

Załącznik nr 3 - Oświadczenie o niekaralności za przestępstwa na szkodę dzieci

I. Wprowadzenie

1. Wspólnota Chemin Neuf - zarówno w Polsce, jak i na świecie - zobowiązuje się przeciwdziałać wszelkim formom krzywdzenia człowieka, zwłaszcza, jeśli są skierowane ku dzieciom lub osobom bezbronny. Zobowiązujemy się ujawniać wszelkie działania i zaniechania krzywdzące dzieci i osoby bezbronne oraz przestrzegać obowiązujących przepisów państwowych i kanonicznych.
2. Pragniemy kontynuować misję Wspólnoty na rzecz dzieci korzystających z działalności CCN - mają oni bowiem prawo znaleźć tak we Wspólnocie, jak i w Kościele, « *pewny dom* », gdzie mogą wzrastać w człowieczeństwie oraz w wierze. Ewangelizacja dzieci jest odpowiedzią na wezwanie Jezusa do głoszenia Królestwa Bożego również najmniejszym i najstarszym.
3. Przyjmując nasze powołanie do ewangelizacji, podejmujemy je zgodnie z Konstytucjami Chemin Neuf poprzez życie braterskie, wybierając między innymi dzielenie braterskie, przezroczystość, upomnienie braterskie, i stałą formację. Misje Wspólnoty powierzone są ekipom, a nie pojedynczym osobom. W skład ekip mogą wchodzić małżonkowie, kapłani i celibatariusze oraz osoby stanu wolnego w różnym wieku.
4. Jakiegokolwiek akty przemocy wobec dzieci uznajemy za ciężkie i sprzeczne z prawem naruszenia obowiązujących norm moralnych i prawnych, domagające się jednoznacznych reakcji właściwych instytucji państwowych i kościelnych, zaś ze strony winowajcy podjęcia wysiłku pokuty i naprawienia wyrządzonych krzywd.
5. W sytuacji podejrzenia o wykorzystanie seksualne lub inne działania przemocowe naszym zadaniem jest doprowadzenie do wyjaśnienia każdego przypadku oraz ochrona i pomoc poszkodowanym. W tym celu, nie rezygnując z prawa do obrony (koniecznego np. w sytuacji fałszywych oskarżeń), nie akceptujemy działań pozornych, mających na celu zbagatelizowanie czy zatuszowanie sprawy, lecz dążymy do prawdy i w razie potwierdzenia naruszeń – do ukarania winowajcy oraz dołożenia wszelkich starań, aby podobne sytuacje nie powtórzyły się w przyszłości.
6. Odpowiedzialny krajowy wyznacza osobę odpowiedzialną za standardy ochrony dzieci, w tym za przyjmowanie zgłoszeń – kontakt do tej osoby powinien być łatwo dostępny zarówno dla dzieci, jak i dla rodziców lub opiekunów oraz pozostałych osób uczestniczących w misjach Wspólnoty. Misjach prowadzonych przez Wspólnotę, w których uczestniczą dzieci każdorazowo jeden z członków ekipy odpowiada za realizację niniejszych Standardów ochrony dzieci i generalnie za zachowanie standardów ochrony dzieci.
7. Niniejsze Standardy zostają upublicznione w całości oraz w wersji skróconej przeznaczonej dla dzieci na stronie internetowej Wspólnoty w Polsce oraz w widocznym miejscu w domach i akademikach prowadzonych przez Wspólnotę w Polsce.

II. Zapobieganie

Pierwsze i najważniejsze jest dołożenie wszelkich starań, aby nie doszło do jakichkolwiek nadużyć. Zapobieganie, we wszystkich jego formach, jest więc rzeczą pierwszorzędą. Realizuje się ono poprzez formację członków Wspólnoty (A), jak też i samych dzieci (B). Wskazane zostają również zachowania, których należy unikać (C) oraz podane przykłady zachowań zalecanych (D i E) i regulacje dotyczące sieci informatycznych (F). Bez względu na powyższe wezwani jesteśmy do czujności (G).

(A) Formacja członków Wspólnoty

1. „Ekipa formacyjna”, która gromadzi odpowiedzialnych za formację początkową, (Hautecombe Discipleship School”, nowicjusze, studenci, nowo zaangażowani do Wspólnoty), jak też za formację stałą, organizuje spotkania, nauczania, a także proponuje narzędzia, które pozwolą każdemu na: dojrzały rozwój emocjonalny, w tym uświadomienie problematyki przemocy i nadużyć seksualnych wobec dzieci i młodzieży, tak z punktu widzenia zapobiegania, jak i ujawniania faktów oraz towarzyszenia osobom skrzywdzonym. Formacja winna też pozwolić na realizację odpowiednich działań duszpasterskich. Tak rozumiana formacja dotyczy każdego członka Wspólnoty.
2. Odpowiedzialni za sesje i inne spotkania, w których uczestniczą dzieci, podejmują odpowiednie kroki, aby osoby posługujące były uwrażliwione na temat krzywdy spowodowanej przemocą, w tym przemocą seksualną. Temat ten będzie omawiany z nimi najpóźniej pierwszego dnia sesji albo przed spotkaniem.
3. Wszyscy członkowie Wspólnoty mający towarzyszyć duchowo dzieciom, a także osobom dorosłym podczas rekolekcji lub w życiu codziennym odbywają formację, która pozwoli im zdobyć niezbędne punkty odniesienia, jeśli chodzi o przyjmowanie i słuchanie osób skrzywdzonych.

(B) Formacja dzieci

Możemy i chcemy pomagać dzieciom chronić siebie samych przed wszelkiego rodzaju nadużyciem, rozmawiając i zachęcając ich do podzielenia się niepokojem albo sytuacją, którą ich dotknęła. Odpowiedzialni sesji lub spotkania zaproponują narzędzia odpowiednie dla każdej grupy wiekowej.

(C) Unikanie zachowań ryzykownych

1. Odpowiedzialny krajowy, jak również odpowiedzialni w misjach Wspólnoty jako członkowie Wspólnoty, czuwają nad respektowaniem podstawowych zaleceń przyjętych jako profilaktyka krzywdzenia dzieci. Środki te mogą pomóc w uniknięciu ryzyka fałszywych oskarżeń. W pracy duszpasterskiej z dziećmi i młodzieżą niedopuszczalne są wszelkie zachowania, które w naszej kulturze stanowią działania przemocowe, w tym przekraczanie granic intymności. Zachowaniami niedozwolonymi są wszelkie formy przemocy naruszające integralność duchową i cielesną dzieci, w tym przemoc seksualna, fizyczna, psychiczna i duchowa oraz cyberprzemoc. Zachowania niedozwolone mogą pojawić się w relacjach między osobami dorosłymi zaangażowanymi w posługę dzieł Wspólnoty a dziećmi, relacjach między dziećmi uczestniczącymi w wydarzeniach organizowanych przez Wspólnotę, także relacjach między uczestnikami danego wydarzenia a tzw. „osobami trzecimi”.
2. Uprzywilejowanym miejscem spotkań z dziećmi i młodzieżą, zwłaszcza indywidualnych, są miejsca neutralne, a nie prywatne mieszkania wychowawców. Jeżeli zaistnieje potrzeba spotkania we własnym mieszkaniu, należy zatroszczyć się o transparentność spotkania i nie wolno go w nieroztropny sposób przedłużać. Dorośli powinni unikać przebywania sam na sam z dzieckiem w pomieszczeniu nieprzeszklonym albo którego drzwi nie są otwarte. Towarzyszenie duchowe dzieciom ma odbywać się najlepiej na widoku wszystkich, na przykład w otwartej przestrzeni albo w pomieszczeniach ogólnie dostępnych. Spotkanie takie nie powinno odbywać się w pokoju osoby towarzyszącej albo w pomieszczeniu wyposażonym w łóżko.
3. Spowiedź dzieci ma również odbywać się na widoku wszystkich albo w pomieszczeniu przeszklonym.
4. Zabrania się częstowania dzieci alkoholem, papierosami, środkami psychoaktywnymi oraz tolerowania ich używania.
5. Istotny jest język, jakim posługują się osoby dorosłe zaangażowane w realizację misjach Wspólnoty. Zawsze powinien być on adekwatny do wieku wychowanków, a nigdy wulgarny czy dyskryminujący. Ta sama uwaga odnosi się do relacji między dziećmi uczestniczącymi w wydarzeniach animowanych przez Wspólnotę.
6. Podróż dziecka prywatnym samochodem w ramach realizacji dzieła Wspólnoty wymaga zgody rodzica wyrażonej na piśmie. Dorośli powinni unikać przejazdów sam na sam z małoletnim. Zalecana jest podróż osoby dorosłej z minimum dwojgiem małoletnich. W przypadku nagłej potrzeby podróży pojedynczego małoletniego z osobą dorosłą wymagana jest zgoda rodzica na taki przejazd.
7. Dzieciom przysługuje prawo do prywatności. W łazienkach, toaletach, pokojach obowiązuje oddzielenie między chłopcami a dziewczynkami, tak jak i między dorosłymi a osobami niepełnoletnimi. Dzieci powinny być zakwaterowane w pokojach lub

namiotach po trzy osoby lub więcej albo pojedynczo. Dorośli powinni unikać wszelkich postaw i gestów, które mogłyby być niejednoznacznie odebrane. Nikt nie może wyręczać dzieci ani pomagać im w czynnościach natury osobistej (toaleta, mycie się, przebieranie itp.), o ile są one w stanie wykonać te czynności samodzielnie. Jeżeli ze względu na wiek albo własne ograniczenia nie są w stanie wykonać tych czynności samodzielnie, pomocy powinni udzielać wychowawcy tej samej płci.

8. Istotne jest nauczenie się umiejętności rozpoznawania i komunikowania granic (np. wyraźne zaznaczenie, że przy realizacji misji Wspólnoty nie ma relacji koleżeńskich między dorosłymi a dziećmi, zwracanie uwagi na sposób odnoszenia się do osób odpowiedzialnych oraz rówieśników, wypracowanie sposobów postępowania w sytuacji, kiedy ktoś nagminnie przekracza ustalone zasady).
9. Niedopuszczalne jest prezentowanie nieodpowiednich treści – wulgarnych, pełnych przemocy czy pornograficznych. Zasadniczo publikacja imienia, nazwiska i wizerunku dziecka wymaga zgody rodziców lub opiekunów prawnych. Niedopuszczalne jest wykorzystywanie w mediach społecznościowych dóbr osobistych dziecka, takich jak imię, nazwisko czy wizerunek wbrew jego sprzeciwowi. Jeżeli wizerunek dziecka stanowi jedynie szczegół całości, takiej jak zgromadzenie, krajobraz, publiczna impreza, zgoda rodziców lub opiekunów prawnych na utrwalanie i rozpowszechnianie wizerunku dziecka nie jest wymagana.
10. Osoby odpowiedzialne za misje Wspólnoty powinny dołożyć wszelkich starań przy doborze zaufanej kadry osób zaangażowanych w pracę z dziećmi (troska o osobistą dojrzałość, jednakowe traktowanie dzieci z uwzględnieniem ich szczególnych potrzeb i osobistych uwarunkowań, stały kontakt oraz współpraca z rodzicami).
11. Realizacja misji Wspólnoty z udziałem dzieci poniżej 7 roku życia nie jest organizowana bez udziału przynajmniej jednego z rodziców. Rodzice mają wyłączną odpowiedzialność za własne dzieci w zakresie toalety, ubierania się i pory nocnej. Sjesta winna odbywać się pod nadzorem kilkorga dorosłych.

(D) Zalecane działania w obszarze związanym z rozwojem duchowym, wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci oraz opieką nad dziećmi

1. Odpowiedzialni za daną misję wspólnotową weryfikują osoby kierowane do pracy duszpasterskiej z dziećmi poprzez sprawdzenie każdego kandydata w rejestrze publicznym prowadzonym przez Ministerstwo Sprawiedliwości na podstawie ustawy z 13 maja 2016 roku o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym

(<https://rps.ms.gov.pl/pl-PL/Public#/home>). Obowiązek weryfikacji w rejestrze dotyczy każdej osoby mającej kontakt z dziećmi w obszarze związanym z rozwojem duchowym, wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci oraz opieką nad dziećmi. Nie dotyczy to osób mających krótkotrwały kontakt z dziećmi. Dane te w formie wydruku przechowywane są w dokumentacji Wspólnoty w Polsce.

2. Osoba, o której mowa w pkt 1. przedkłada ekipie misji lub odpowiedzialnemu krajowemu informację z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie przestępstw określonych w rozdziale XIX i XXV Kodeksu karnego, w art. 189a i art. 207 Kodeksu karnego oraz w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii lub za odpowiadające tym przestępstwom czyny zabronione określone w przepisach prawa obcego.
3. Osoba, o której mowa w pkt. 1 posiadająca obywatelstwo innego państwa niż Rzeczpospolita Polska, ponadto przedkłada informację z rejestru karnego państwa obywatelstwa uzyskiwaną do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi.
4. Osoba, o której mowa w pkt 1 składa oświadczenie (załącznik nr 1) o państwie lub państwach, w których zamieszkiwała w ciągu ostatnich 20 lat, innych niż Rzeczpospolita Polska i państwo obywatelstwa, oraz jednocześnie przedkłada pracodawcy lub innemu organizatorowi informację z rejestrów karnych tych państw uzyskiwaną do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi.
5. Jeżeli prawo państwa, o którym mowa pkt 4 i 5 nie przewiduje wydawania informacji do celów działalności zawodowej lub wolontariackiej związanej z kontaktami z dziećmi, przedkłada się informację z rejestru karnego tego państwa.
6. W przypadku gdy prawo państwa, z którego ma być przedłożona informacja, o której mowa w pkt. 4 – 5 nie przewiduje jej sporządzenia lub w danym państwie nie prowadzi się rejestru karnego, osoba, o której mowa w pkt. 1 składa oświadczenie (załącznik nr 3) o tym fakcie wraz z oświadczeniem, że nie była prawomocnie skazana w tym państwie za czyny zabronione odpowiadające przestępstwom określonym w rozdziale XIX i XXV Kodeksu karnego, w art. 189a i art. 207 Kodeksu karnego oraz w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz nie wydano wobec niej innego orzeczenia, w którym stwierdzono, iż dopuściła się takich czynów zabronionych, oraz że nie ma obowiązku wynikającego z orzeczenia sądu, innego uprawnionego organu lub ustawy stosowania się do zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez małoletnich, lub z opieką nad nimi.
7. Oświadczenia, o których mowa w pkt 4 i 6 składane są pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany

do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia".

8. Informacje, o których mowa w pkt 2 utrwała się w formie wydruku i przechowuje w dokumentacji Wspólnoty w Polsce. Informacje oraz oświadczenia, o których mowa w pkt 3 – 7 przechowuje się w dokumentacji Wspólnoty w Polsce.
9. Wykonanie obowiązków, o których mowa w pkt. 1 – 8 nie jest wymagane przed dopuszczeniem do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez małoletnich oraz opieką nad nimi, członka rodziny małoletniego lub osoby znanej osobiście rodzicowi małoletniego albo przedstawicielowi ustawowemu małoletniego, gdy jest ona wykonywana w stosunku do małoletniego dziecka członka Wspólnoty Chemin Neuf lub członka ekipy misji Wspólnoty w Polsce.
10. Osoba odpowiedzialna za dane misji Wspólnoty ma obowiązek weryfikacji kadry pod względem wymagań z pkt 1 – 9 oraz kompetencji związanych z pracą z dziećmi.
11. Jeśli w ramach misji Wspólnoty angażuje się podmiot zewnętrzny w stosunku do Wspólnoty lub udostępnia się jemu pomieszczenie, to musi on przedstawić odpowiedzialnemu za daną misję Wspólnoty oświadczenie o sprawdzeniu swoich pracowników i innych współpracowników, którzy będą mogli mieć kontakt z dziećmi w rejestrze, o którym mowa w pkt 1.
12. Podczas letnich obozów dla dzieci obowiązują przepisy powszechnie obowiązujące o wypoczynku dzieci i młodzieży. Na każdy wyjazd z dziećmi i młodzieżą, po uprzednim zapoznaniu rodziców (opiekunów prawnych) z programem wyjazdu, organizator wyjazdu zobowiązany jest uzyskać pisemną zgodę obojga rodziców lub opiekunów prawnych. Rodzice powinni zostać poinformowani o numerze telefonu, pod którym będą mogli uzyskać informacje o dziecku podczas jego wyjazdu.
13. Podczas obozów lub sesji wyjazdowych należy zadbać o odpowiednią proporcję mężczyzn i kobiet w gronie wychowawców, stosownie do liczby chłopców i dziewcząt w grupie. Wychowawcy mają obowiązek zapoznać uczestników z obowiązującymi na nich zasadami i odnotować ten fakt w dokumentacji. Nocowanie osoby dorosłej z dziećmi w tym samym pomieszczeniu jest możliwe tylko wówczas, gdy dzieci jest przynajmniej troje, a wychowawca i dzieci są tej samej płci. Wyjątkiem są obozy żeglarskie z nocowaniem na jachcie, z zachowaniem odpowiedniego dystansu między wychowawcą a dziećmi.
14. Każda osoba, która w przy realizacji misji Wspólnoty w Polsce będzie miała kontakt z dziećmi w obszarze związanym z rozwojem duchowym, wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci oraz z opieką nad dziećmi, powinna zostać przeszkolona w zakresie prewencji i rozpoznawania oznak krzywdzenia, musi zapoznać się z niniejszymi Standardami ochrony dzieci oraz podpisać dokument, w którym zobowiązuje się do ich przestrzegania (załącznik nr 2). Brak zgody na podpisanie takiego dokumentu uniemożliwia dopuszczenie tej osoby do misji Wspólnoty.

(E) Zalecane działania w obszarze prowadzenia domów wspólnotowych i odpowiedzialności za akademiki

1. Odpowiedzialny za dom lub akademik opracowuje zasady zapewniające bezpieczne relacje między dziećmi a personelem domu lub akademika, a w szczególności wskazujące zachowania niedozwolone wobec małoletnich oraz opisujące procedurę podejmowania interwencji w sytuacji podejrzenia krzywdzenia lub posiadania informacji o krzywdzeniu małoletniego wynikające z niniejszych Zasad ochrony dzieci (nazywane: „Zasadami przyjmowania dzieci w domu lub akademiku Wspólnoty Chemin Neuf”). Zasady te uwzględniają stosowane odpowiednio reguły unikania zachowań ryzykownych z pkt II. C niniejszego dokumentu oraz procedury z rozdziału III i działań naprawcze z rozdziału IV. Za unikanie zachowań ryzykownych odpowiedzialność ponosi odpowiedzialny domu lub akademika. Zasady te podlegają zatwierdzeniu przez odpowiedzialnego krajowego. Są aktualizowane co dwa lata.
2. Odpowiedzialny za dom lub akademik dba o zaznajomienie każdego pracownika i innego posługującego w domu lub akademiku z treścią Zasad przyjmowania dzieci w domu lub akademiku Wspólnoty Chemin Neuf. Upewnia się również, że wiedza danej osoby o rodzajach i skutkach zachowań przemocowych jest wystarczająca, by chronić dobro dzieci – szkolenie w tym zakresie odbywa się z udziałem specjalisty z zakresu psychologii lub pedagogiki. Potwierdzenie zaznajomienia się z Zasadami przyjmowania dzieci w domu lub akademiku CCN i przeszkolenia w zakresie wiedzy na temat przemocy wobec dzieci dokumentuje się za pomocą własnoręcznych podpisów odpowiedzialnego domu lub akademika i pracownika lub innego posługującego i przechowuje w dokumentacji domu lub akademika.
3. Zasady przyjmowania dzieci w domu lub akademiku CCN powinny zostać upublicznione w widocznym miejscu w budynku w wersji pełnej oraz skróconej zrozumiałej dla dzieci. Należy wskazać osobę przyjmującą zgłoszenie o krzywdzie wobec dziecka wraz z podaniem jej imienia i nazwiska, numeru telefonu oraz terminów dyżurów.
4. W odniesieniu do pracowników i innych posługujących w domu lub akademiku stosuje się odpowiednio pkt II. D (1 – 8), z tym że wobec osób zatrudnionych lub posługujących przed 15 lutego 2024 r. odstępuje się od obowiązku legitymowania się wydrukami z obydwu rejestrów publicznych i zobowiązuje się je jedynie do złożenia oświadczenia o tym, że nie były skazane za przestępstwa związane z przemocą i przestępstwa przeciwko wolności seksualnej w stosunku do dzieci;
5. Odpowiedzialni domu lub akademika zasięgną odpowiednich informacji, zanim przyjmą daną osobę na dłuższy czas pobytu. Należy konsultować się z odpowiednimi przełożonymi (biskupami, wyższymi przełożonymi) księży, zakonników lub zakonnice proszących o przyjęcie do domu.

6. Gości przyjmuje się za zgodą odpowiedzialnego za dom lub akademik w przeznaczonych do tego pomieszczeniach. Dzieci przebywają w domu lub akademiku pod opieką rodziców lub opiekunów faktycznych posiadających zgodę rodziców lub opiekunów prawnych.
7. Dzieci mogą być przyjmowane samodzielnie w domu lub akademiku na czas określony na podstawie pisemnej zgody opiekunów prawnych.
8. Tożsamość dzieci i ich opiekunów potwierdza okazanie odpowiedniego dokumentu lub pisemnej zgody.
9. Osoby przyjmowane są w miejscach dostępnych dla gości. Osoby przebywające w domu lub akademiku, korzystające z gościnności, mają zapewnioną bezpieczną przestrzeń formacyjną i wypoczynkową.
10. Odpowiedzialny za dom lub akademik podejmuje wszelkie możliwe kroki zmierzające do przeprowadzenia identyfikacji dziecka i jego relacji z osobą dorosłą, z którą znajduje się w obiekcie. Aby dokonać identyfikacji dziecka i jego relacji w stosunku do osoby, z którą przebywa w obiekcie należy zapytać o tożsamość dziecka oraz o relację dziecka w stosunku do osoby, z którą przybyło do obiektu lub w nim przebywa (w tym celu można poprosić o dokument tożsamości dziecka lub inny dokument potwierdzający, że osoba dorosła ma prawo do sprawowania opieki nad dzieckiem w obiekcie). W przypadku braku dokumentu tożsamości można poprosić o podanie danych dziecka (imię, nazwisko, adres, numer PESEL). W przypadku braku dokumentów wskazujących na pokrewieństwo dziecka i osoby dorosłej należy zapytać o tę relację osobę dorosłą oraz dziecko. Jeśli osoba dorosła nie jest rodzicem lub opiekunem prawnym dziecka, należy zapytać, czy posiada dokument świadczący o zgodzie rodziców na wspólny wyjazd osoby dorosłej z dzieckiem (np. pisemne oświadczenie). Jeśli osoba dorosła nie posiada dokumentu zgody rodziców, należy poprosić o numer telefonu wyżej wymienionych, aby zadzwonić i potwierdzić przebywanie dziecka w obiekcie z obcą osobą dorosłą za wiedzą i zgodą rodziców lub opiekunów prawnych. W przypadku braku ustaleń można odmówić przyjęcia.
11. Osoby odpowiedzialne za dom lub akademik w ramach formacji własnej przechodzą odpowiednie szkolenia z zakresu ochrony dzieci przed krzywdzeniem oraz zasad interwencji w sytuacji podejrzenia zaistnienia przestępstwa.

(F)Sieci informatyczne

1. Odpowiedzialni domu Wspólnoty oraz akademika wraz z ekipą informatyczną będą czuwać nad tym, by dostęp do sieci internetowej tych budynków uniemożliwiało, na ile to tylko możliwe, wchodzenie na strony o charakterze pornograficznym lub rozpowszechniające sceny przemocy.
2. Domy wspólnotowe, akademiki, misje Wspólnoty, które zapewniają dzieciom dostęp do Internetu udostępniając komputery, są zobowiązane podejmować działania zabezpieczające przed dostępem do treści, które mogą stanowić zagrożenie dla ich prawidłowego rozwoju, w szczególności zainstalować i aktualizować oprogramowanie zabezpieczające. Okresowo należy sprawdzać, czy w komputerach z dostępem do Internetu nie znajdują się niebezpieczne treści. W przypadku znalezienia niebezpiecznych treści ustala się, kto korzystał z komputera w czasie ich wprowadzania. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej rozmowy zostanie uzyskana informacja, że podopieczny, korzystając z Internetu doświadcza jakiegokolwiek krzywdy, należy podjąć wszelkie możliwe działania zgodne z dobrem dziecka.
3. W czasie realizowania misji Wspólnoty z udziałem dzieci ustala się każdorazowo zasady posługiwania się urządzeniami mobilnymi. Małoletnich należy uczulić na problem cyberprzemocy, a także na to, że w przestrzeni wirtualnej nie są anonimowi, a za swoje zachowania mogą ponosić odpowiedzialność karną lub na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.

(G) Czujność

1. Bez przesadnej nieufności powinniśmy zachować czujność, jeśli chodzi o nas samych i o tych, których przyjmujemy. Członek Wspólnoty, który rozpoznałby, że przeżywa poważne problemy psychologiczne albo niestabilność emocjonalną, przejściową lub bardziej trwałą, a nawet pokusy o charakterze seksualnym, powinien porozmawiać o tym z odpowiedzialnym krajowym, ze swoim towarzyszem duchowym, lub też ze specjalistą z zakresu psychoterapii. Nic nie jest groźniejsze, niż zostawać samemu ze swoimi trudnościami. Podobnie, w postawie przejrzystości należy podjąć rozmowę z członkiem Wspólnoty, którego zachowanie wydawałoby się nam nie na miejscu. Lepiej się pomylić, niż pozwolić bratu lub siostrze skrzywdzić kogokolwiek.
2. Poza wszelkimi tego typu sytuacjami wspólna praca i dzielenie się mają uprzywilejowane miejsce, tak w misji na rzecz dzieci, jak w całej naszej działalności duszpasterskiej i w naszym życiu wspólnotowym. Współpraca między kobietami i mężczyznami, księżmi i świeckimi, między małżeństwami i celibatariuszami oraz osobami stanu wolnego jest z tego punktu widzenia szansą, a do nas należy, by jej nie zaprzepaścić.

* * *

III. Procedury

Niniejsze Zasady postępowania wskazują odpowiednie procedury na etapie „pierwszej wiadomości” (A) i na dalszych etapach postępowania (B i C) oraz wskazanie osoby odpowiedzialnej za standardy ochrony dzieci (D).

(A) Procedura postępowania na etapie „pierwszej wiadomości”

1. Należy z uwagą wysłuchać zgłaszającego wiadomość o krzywdzeniu dziecka. W sposób szczególny członkowie Wspólnoty, a także każda osoba dorosła, która uczestniczy w jednej z sesji czy spotkań w ramach realizacji misji Wspólnoty albo mieszka w domu Wspólnoty lub akademiku powinni szybko poinformować osobę przyjmującą zgłoszenie lub odpowiedzialnego sesji czy spotkania albo domu czy akademika, jeśli zachowanie dziecka niepokoi, sprawiając wrażenie, że mogła być krzywdzona (aktualnie lub w przeszłości, również przez osoby bliskie lub osoby trzecie). Podobnie w sytuacji, gdy sami powezmą przypuszczenie albo dotrą do nich podejrzenia względem osoby będącej w posłudze sesji czy spotkania lub domu czy akademika, iż może być sprawcą przemocy. Odpowiednio dotyczy to podejrzenia krzywdzenia dziecka przez inne dziecko lub dzieci. Dzieje się tak zwłaszcza wtedy, gdy członkowie Wspólnoty, a także każda osoba, która uczestniczy w jednej z sesji czy spotkań w ramach realizacji misji Wspólnoty albo mieszka w domu Wspólnoty lub akademiku stają się świadkami krzywdzenia albo dowiedzą się o konkretnych faktach, na przykład w czasie fraterni, spotkania ekipy, albo nawet towarzyszenia lub rozmowy duchowej (z zachowaniem tajemnicy spowiedzi). Obowiązek ten ma również charakter prawny.
2. Osoba zgłaszająca powinna zostać, o ile to możliwe, jak najszybciej skierowana do osoby przyjmującej zgłoszenie albo odpowiedzialnego sesji czy spotkania lub odpowiedzialnego domu, akademika lub odpowiedzialnego krajowego Wspólnoty, a w przypadku duchownego - również przełożonego Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf (bezpośrednio lub za pośrednictwem osoby). Osoba przyjmująca zgłoszenie lub wskazany powyżej odpowiedzialny ma obowiązek zadbać o właściwe – pełne i bieżące informowanie odpowiedzialnego krajowego. Osoba zgłaszająca powinna zostać poinformowana, że informacje o krzywdzeniu dziecka muszą zostać przekazane innym osobom, zwłaszcza rodzicom lub opiekunom (ewentualnie rodzicowi lub opiekunowi niekrzywdzącego, gdy krzywdzącym jest rodzin lub opiekun). Zgłoszenie dokonane przez osobę dorosłą powinno zostać udokumentowane notatką sporządzoną przez przyjmującego zgłoszenie, przekazaną do zapoznania się zgłaszającemu, który może uściślić swoją wypowiedź, a następnie potwierdza zgłoszenie własnoręcznym podpisem. Zgłoszenie dziecka jest dokumentowane notatką sporządzoną przez przyjmującego zgłoszenie po zakończonej rozmowie i nie jest ona przedstawiana dziecku, ani nie wymaga jego podpisu. Notatka powinna zawierać jedynie twierdzenia o faktach, bez

wypowiedzi ocennych. Odpowiedzialny sesji czy spotkania albo domu lub akademika oraz osoba przyjmująca zgłoszenie na etapie tzw. „pierwszej wiadomości” szybko podejmuje niezbędne kroki, aby sprawdzić informacje, które są jej przekazane. Zadaje pytania otwarte, nie sugeruje odpowiedzi. Zabezpiecza dowody. Obowiązuje ją zasada poufności. W razie ustalenia prawdopodobieństwa krzywdzenia dziecka poprzez niedozwolone zachowania podejmowane przez osoby trzecie względem CCN przekazuje sprawę odpowiedzialnemu krajowemu. Dokumentacja sprawy jest należycie przechowywana przez Wspólnotę, w szczególności bez dostępu do niej osób trzecich.

3. W sytuacji powzięcia wiadomości o obciążeniu członka Wspólnoty Chemin Neuf lub osoby zaproszonej przez Wspólnotę do posługi w dziele Wspólnoty na terenie Polski zarzutem krzywdzenia dziecka poprzez niedozwolone zachowania należy z osobą oskarżaną o krzywdzenie niezwłocznie odbyć rozmowę, upewnić się co do faktycznego wystąpienia zachowań niedozwolonych, wysłuchać jej zdania, a jeśli oskarżenie okaże się prawdziwe, wyjaśnić jej niestosowność zachowań i zobowiązać ją do respektowania zasad obowiązujących w CCN. Gdyby niewłaściwe zachowania z jej strony się powtarzały, a dzieci dalej je zgłaszały, ekipa misji, w porozumieniu z odpowiedzialnym krajowym, powinna podjąć decyzję o rezygnacji ze współpracy z taką osobą dla dobra dzieci. Jeśli w sposób niewłaściwy zachowuje się duszpasterz, sprawę należy zgłosić jego przełożonym, w przypadku kapłana i członka Wspólnoty Chemin Neuf – przełożonemu Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf. Jeśli istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, że niedozwolone zachowania danej osoby o charakterze przemocowym wypełniają znamiona przestępstwa informację o tym przekazuje się niezwłocznie odpowiedzialnemu krajowemu.
4. Jeśli w sposób niedozwolony zachowuje się dziecko, to należy przede wszystkim zadbać o bezpieczeństwo krzywdzonego dziecka i odseparować je od osoby krzywdzącej. Z osobą krzywdzącą należy niezwłocznie odbyć stosowną rozmowę, wyjaśnić jej niewłaściwe zachowanie i zobowiązać do przestrzegania zasad obowiązujących w CCN. Należy skontaktować się z rodzicami lub opiekunami krzywdzonego dziecka oraz dziecka skrzywdzonego i wyjaśnić sytuację. W razie braku poprawy należy usunąć taką osobę z wydarzenia odbywającego się w ramach realizacji misji Wspólnoty (kwestia transportu do domu leży w gestii rodziców lub opiekunów). Decyzja jest podejmowana przez misji. Jeśli dziecko uczestniczy w dłuższej formacji proponowanej przez Wspólnotę (np. Młodzi 14 – 18, Młodzi 10 – 13), rozmowy nie przynoszą poprawy, a nieodpowiednie zachowania są eskalowane, decyzję o usunięciu dziecka z udziału w propozycjach misji może podjąć misji. Podczas rozmów z dzieckiem oraz podejmowania decyzji o ewentualnym usunięciu dziecka z wydarzenia czy formacji należy uwzględnić jego indywidualne uwarunkowania rozwojowe (np. spektrum autyzmu, ADHD). Decyzja o usunięciu dziecka z formacji jest komunikowana podczas rozmowy z rodzicami lub opiekunami, najlepiej w obecności dziecka. W sytuacji przemocy rówieśniczej należy tę sprawę wyjaśnić, omówić na forum grupy osób, które były świadkami przemocy, w razie

konieczności zaprosić specjalistę, który odpowie na pytania dzieci i da im wskazówki, jak chronić się przed taką formą przemocy.

5. Szczególnie uważnie należy postępować w przypadku podejrzenia przemocy seksualnej wobec dziecka (art. 197 – 200b Kodeksu karnego). W sytuacji powzięcia wiadomości o obciążeniu członka Wspólnoty Chemin Neuf lub osoby zaproszonej przez Wspólnotę do posługi w dziele Wspólnoty na terenie Polski zarzutem molestowania seksualnego w rozumieniu prawa polskiego lub prawa kanonicznego należy niezwłocznie i z uwagą wysłuchać zgłaszającego zarzut, starając się pozyskać podstawowe informacje odnoszące się do czasu, miejsca, okoliczności zdarzeń oraz wieku pokrzywdzonego w okresie, gdy mogło dojść do wykorzystania. Zgłoszenie może dotyczyć wydarzeń przeszłych lub bieżących. Sprawę należy traktować ze zrozumieniem, delikatnością, powagą i zainteresowaniem, tak wobec dorosłych, jak i małoletnich. Potrzebna jest wrażliwość i czujność, gdyż dzieci wysyłają czasami „sygnały ostrzegawcze”. Osoba zgłaszająca powinna zostać, o ile to możliwe, jak najszybciej skierowana do osoby przyjmującej zgłoszenie albo odpowiedzialnego sesji czy spotkania lub odpowiedzialnego domu, akademika lub odpowiedzialnego krajowego Wspólnoty, a w przypadku duchownego - również przełożonego Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf (bezpośrednio lub za pośrednictwem osoby). Osoba przyjmująca zgłoszenie lub wskazany powyżej odpowiedzialny ma obowiązek zadbać o właściwe – pełne i bieżące informowanie odpowiedzialnego krajowego.
6. Odpowiedzialny sesji czy spotkania albo domu lub akademika oraz osoba przyjmująca zgłoszenie na etapie tzw. „pierwszej wiadomości” szybko podejmuje niezbędne kroki, aby sprawdzić informacje, które mu są przekazane. W tym celu przyjmuje i wysłuchuje z uwagą osoby, o które chodzi. Osoba przyjmująca tzw. „pierwsze wiadomości” powinna przyjąć informacje, nie bagatelizując ich ani nie okazując paniki, nie kwestionując doświadczenia zgłaszającego i nie wydając pochopnych sądów.
7. Zadawać należy pytania otwarte i tylko w celu uściślenia, a unikać trzeba pytań naprowadzających. Nie jest zasadne dopytywanie o szczegóły, by nie prowadzić do ponowienia traumy. To, co dziecko powiedziało w sposób dobrowolny, jest nieprzekraczalną granicą. Stawianie pytań osobie, która komunikuje dany fakt, może mieć wpływ na sposób, w jaki później przedstawi opisywane wydarzenia.
8. Należy sporządzić notatkę, zapisując przebieg rozmowy, i podpisując się pod nią czytelnie. Zgłaszający powinien zostać poinformowany o konieczności przekazania tej sprawy w przypadku podejrzenia molestowania seksualnego lub popełnienia innego przestępstwa według procedur kościelnych i państwowych wskazanych w niniejszym dokumencie.
9. Osoba przyjmująca zgłoszenie nie jest zobowiązana do przeprowadzenia dalszych czynności ani przeproszenia za to, co miało miejsce, lecz jej obowiązkiem jest przekazanie bez zbędnej zwłoki sprawy odpowiedzialnemu krajowemu Wspólnoty i ewentualnie, w przypadku duchownego - przełożonemu Domu Zakonnemu Instytutu Chemin Neuf (bezpośrednio lub za pośrednictwem osoby odpowiedzialnej za standardy

ochrony dzieci), a w przypadku zgłoszenia dotyczącego dziecka jako sprawcy również jego rodziców lub opiekunów.

10. Niedopuszczalne jest prowadzenie samodzielnego postępowania wyjaśniającego po przekazaniu sprawy właściwym odpowiedzialnym. Nie wolno ujawniać szczegółów rozmowy osobom postronnym, a w szczególności osobie, której dziecko postawiło zarzuty. Odpowiedzialny krajowy i przełożony Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf informują Pasterza Wspólnoty o otrzymanych „pierwszych wiadomościach” o podejrzeniu popełnienia przestępstwa molestowania seksualnego wobec dziecka.
11. Odpowiedzialny sesji lub spotkania albo odpowiedzialny domu lub akademika będzie czuwał nad tym, by uniknięto ryzyka znieśławienia. Jeśli informacje o podejrzeniu popełnienia przestępstwa molestowania seksualnego okażą się uzasadnione albo prawdopodobne, podejmuje on w porozumieniu z odpowiedzialnym krajowym Wspólnoty i przełożonym Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf natychmiastowe środki ochrony i ujawniania, które są wymagane zgodnie z prawem polskim (zawiadomienie właściwych organów władzy publicznej bezpośrednio lub przez zainteresowanych rodziców lub opiekunów prawnych dziecka) i prawem kanonicznym.
12. Jeśli fakty mają miejsce w domu, akademiku lub podczas sesji czy spotkania Wspólnoty, najpilniejszą rzeczą jest ochranianie wszystkich obecnych dzieci przed ryzykiem ich powtórzenia się oraz towarzyszenie tym wszystkim, którzy mogli być świadkami faktów lub też mieliby o nich się dowiedzieć. Odpowiedzialny sesji czy spotkania lub domu ma obowiązek zadbać, by osoby skrzywdzone zostały wysłuchane i by im towarzyszone z uwagą oraz musi zadbać o uniemożliwienie kontaktu podejrzanego sprawcy przestępstwa molestowania seksualnego z dziećmi.
13. W przypadku sprawy znanej opinii publicznej (nawet w minimalnym zakresie), rozsądną rzeczą jest nie wypowiadać się w sprawie, wyrażając własną opinię czy wersję przebiegu zdarzeń lub występując w obronie kogokolwiek – osobą upoważnioną do kontaktu z osobami niewłączonymi w sprawę (w tym z przedstawicielami mediów) jest wyłącznie ten, kto pełni oficjalną funkcję rzecznika w danej sprawie i jako taki został upoważniony przez odpowiedzialnego krajowego Wspólnoty.
14. Każdy, kto sam został oskarżony - nawet gdy zarzuty są nieprawdziwe i krzywdzące – musi uznać, że jako strona w danej sprawie nie jest obiektywny i powinien niezwłocznie o wszystkim powiadomić odpowiedzialnego krajowego i ewentualnie, w przypadku duchownego, przełożonego Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf (bezpośrednio lub za osoby odpowiedzialnej za standardy ochrony dzieci), którzy podejmują konieczne działania. Zakazuje się kontaktu z oskarżającym, gdyż może to zostać odczytane jako próba nacisku.
15. Choć w przypadku oskarżeń można spotkać się z całą gamą możliwości: od autentycznych przypadków seksualnych przestępstw po nieprawdziwe oskarżenia, a nawet prowokacje, to jednak od samego początku należy włożyć wysiłek w stworzenie atmosfery wzajemnego zaufania i spokoju, wykluczając wszelką agresję czynną lub bierną, a także jakiegokolwiek gwałtowne reakcje (nawet gdyby wydawały się

usprawiedliwione), które wymagałyby późniejszego tłumaczenia się lub przeprosin. Należy unikać wszystkiego, co miałoby choćby pozór działań mających na celu wyciszenie lub zatuszowanie sprawy, a nie prowadziłyby do dojścia do pełnej prawdy.

16. Jeżeli sprawca jest członkiem Wspólnoty, odpowiedzialny krajowy Wspólnoty, w porozumieniu z Pasterzem Wspólnoty, podejmie środki ostrożności wymagane dla ochrony dzieci w postaci: zakazu kontaktowania się z osobą pokrzywdzoną; zakazu powrotu na miejsce zdarzenia i jeśli to uzasadnione również – zmiany miejsca zamieszkania; zakazu komunikowania się publicznie; zakazu kontaktu z osobami niepełnoletnimi. W razie złamania nałożonych zakazów należy nakazać powstrzymanie się od wszelkiej działalności duszpasterskiej.

(B) Procedura postępowania przez odpowiedzialnego krajowego na etapie wstępnym w przypadku podejrzenia przemocy seksualnej

1. Ochrona i wsparcie pokrzywdzonych oraz sprawiedliwe ukaranie winnych i zadośćuczynienie za krzywdy – w sprawach związanych z przemocą seksualną – według prawa Kościoła katolickiego nakłada na odpowiedzialnego krajowego Wspólnoty Chemin Neuf, a w przypadku duchownych na przełożonego Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf obowiązek przeprowadzenia wstępnego dochodzenia, a następnie przekazania uzyskanej dokumentacji do Pasterza Wspólnoty. Celem wstępnego dochodzenia jest potwierdzenie prawdopodobieństwa zaistniałego przestępstwa i wykazanie zasadności oskarżenia, a w przypadku stwierdzenia prawdziwości stawianych zarzutów, po zebraniu stosownej dokumentacji, przekazanie jej właściwym organom państwowym, a w przypadku duchownego - również Stolicy Apostolskiej.
2. W praktyce oznacza to konieczność spełnienia poniższych warunków oraz zachowania opisanej poniżej procedury. Osobą kompetentną do przyjęcia i prowadzenia sprawy jest odpowiedzialny krajowy lub osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci, która informuje odpowiedzialnego krajowego, a w stosunku do duchownego informacja przekazywana jest również przełożonemu Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf. Nazwisko oraz aktualne dane kontaktowe osoby odpowiedzialnej za standardy ochrony dzieci znajdują się na stronie internetowej Wspólnoty w Polsce. Odpowiedzialny krajowy powołuje niezwłocznie komisję, w skład której wchodzi odpowiedzialny za standardy ochrony dzieci, powierzając jej przeprowadzenie wstępnego dochodzenia kanonicznego oraz powiadamia rodziców lub opiekunów prawnych dziecka o zdarzeniu i podjętych działaniach.
3. Osobę zawiadamiającą o podejrzeniu przestępstwa lub jej prawnego przedstawiciela należy poinformować o prawnym obowiązku złożenia zawiadomienia do państwowych organów ścigania, zgodnie z wszystkimi przepisami prawa. Gdyby zawiadomienie dotyczyło osoby zmarłej, zasadniczo nie wszczyna się dochodzenia kanonicznego, chyba

że wymaga tego dobro osób poszkodowanych, CCN lub Kościoła. Osobę zawiadamiającą należy powiadomić o tych okolicznościach.

4. Ofiarę przemocy seksualnej – która może, ale nie musi być osobą zawiadamiającą – oraz jej bliskich należy otoczyć właściwą troską, zapewniając im poczucie bezpieczeństwa, wolę życzliwego ich wysłuchania i przyjęcia od nich prawdy. W pierwszej kolejności należy niezwłocznie zadbać o bezpieczeństwo dziecka poprzez odseparowanie go od podejrzanego o przemoc seksualną. Odpowiedzialny krajowy lub osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci zawiadamiają niezwłocznie rodziców lub opiekunów pokrzywdzonego dziecka (jeśli osobą krzywdzącą jest rodzic lub opiekun, informuje się rodzica lub opiekuna niekrzywdzącego). Należy też – jeśli jest taka potrzeba – ułatwić osobie pokrzywdzonej uzyskanie specjalistycznej pomocy duchowej i psychologicznej oraz prawnej.
5. Celem wstępnego dochodzenia kanonicznego jest zbadanie faktów i okoliczności czynu przeciwko szóstemu przykazaniu wobec osób poniżej 15 roku życia, małoletniemu powyżej 15 roku życia lub osób pełnoletnich, które są niezdolne do posługiwania się rozumem lub z innego powodu bezbronne. Ponadto, celem dochodzenia jest poznanie i opisanie stanu faktycznego, zabezpieczenie właściwej dokumentacji oraz uniemożliwienie ewentualnej kontynuacji przestępstw lub popełnienia kolejnych przestępstw, a także ułatwienie naprawienia zła. Dlatego pierwszą informację na temat zarzucanego czynu należy dokładnie i dyskretnie zweryfikować, aby w wyniku tej procedury nie ucierpiało dobre imię osoby zgłaszającej, jak i domniemanego podejrzanego. Otrzymywane w tego rodzaju sprawie informacje stanowią podstawę do zaproszenia osoby zawiadamiającej do bezpośredniej rozmowy. Zwyczajnym sposobem działania w trakcie wstępnego dochodzenia kanonicznego jest gromadzenie wszelkich możliwych do pozyskania i wiarygodnych informacji. Na podstawie pierwszej zweryfikowanej informacji odpowiedzialny krajowy rozstrzyga dalszy tryb postępowania, działając według aktualnych norm prawa kościelnego i państwowego. Stwierdzenie wiarygodności informacji o przestępstwie wymaga zawiadomienia właściwych organów dochodzeniowo – śledczych i Pasterza Wspólnoty.
6. Podejrzany aż do momentu udowodnienia winy w wyniku przeprowadzenia formalnego procesu korzysta z domniemania niewinności i nie może być pozbawiony prawa do obrony. Należy mu również ułatwić uzyskanie pomocy prawnej i psychologicznej. Gdyby podejrzenia nie zostały potwierdzone, powinno się uczynić wszystko, aby zostało przywrócone jego dobre imię, które ucierpiało na skutek bezpodstawnego oskarżenia.
7. Dokumentacja wstępnego dochodzenia jest z zasady przeznaczona do wewnętrznego użytku odpowiedzialnego krajowego i ewentualnie przełożonego Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf, a także osoby odpowiedzialnej za standardy ochrony dzieci oraz osób upoważnionych do prowadzenia danej sprawy. Odpowiedzialny krajowy oraz ewentualnie przełożony Domu Zakonnego Instytutu Chemin Neuf, powinien rozważyć, czy dokumentacja ta stanowi podstawę – biorąc pod uwagę znamiona przestępstwa – do złożenia odrębnego zawiadomienia do właściwych organów państwowych zgodnie z

prawem polskim, z zastrzeżeniem, że treścią dokumentacji nie mogą być wiadomości objęte tajemnicą spowiedzi (analogicznie należy traktować wiedzę uzyskaną w ramach towarzyszenia duchowego, gdyby ono łączyło się ze spowiedzią).

8. Wstępne dochodzenie kanoniczne jednoznacznie odróżnia się od postępowania prowadzonego według prawa polskiego. W przypadku, gdy toczy się postępowanie prowadzone przez organy państwowe, wstępne dochodzenie kanoniczne winno być prowadzone w zakresie, w jakim to będzie możliwe z uwagi na ograniczenia prawne, wynikające z postępowania przed organami państwowymi.
9. Odpowiedzialność karną za tego rodzaju przestępstwa ponosi sprawca jako osoba fizyczna oraz te osoby, które mogły się świadomie przyczynić do zaistnienia lub trwania takiej sytuacji. Szczegółowe przepisy odnoszące się do powyższych spraw zostały nakreślone w Wytycznych i Aneksach Konferencji Episkopatu Polski.
10. W przypadku członka Wspólnoty, który jest również duchownym Pasterz Wspólnoty przekazuje do Kongregacji Doktryny Wiary dokumentację zawierającą streszczenie faktów, opis środków zapobiegawczych i swoje zalecenia na przyszłość.

(C) Procedura postępowania przez odpowiedzialnego krajowego na etapie wstępnym w przypadku podejrzenia przemocy fizycznej, psychicznej, duchowej lub cyberprzemocy.

1. Obowiązkiem odpowiedzialnego krajowego jest sprawdzić, czy bezpieczeństwo dziecka - wobec którego istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo skrzywdzenia poprzez przemoc fizyczną, psychiczną, duchową lub cyberprzemoc - jest zagrożone. W sytuacji potwierdzenia zagrożenia niezwłocznie informuje – osobiście lub przez osobę odpowiedzialną za standardy ochrony dzieci - rodziców lub opiekunów dziecka (jeśli osobą krzywdzącą jest rodzic lub opiekun, informuje rodzica lub opiekuna niekrzywdzącego).
2. Odpowiedzialny krajowy i osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci odpowiada za niezwłoczne poinformowanie odpowiednich organów władzy publicznej o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wobec dziecka (Policja, prokuratura, sąd rodzinny). Podstawą zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nie musi być pewność popełnienia przestępstwa. Wystarczy, że podejrzenie przestępstwa jest uzasadnione. Takiego zgłoszenia nie musi dokonać osobiście osoba, która przyjęła zgłoszenie bądź nabrała podejrzenia przez obserwację dziecka.
3. Najpóźniej z chwilą zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa członek Wspólnoty lub osoba zaproszona do posługi przy realizacji misji Wspólnoty, co do których istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa wobec dziecka, są odsunięci od działań z udziałem dzieci organizowanych przez CCN do czasu wyjaśnienia sprawy. Gdyby podejrzenia nie zostały potwierdzone, powinno się uczynić wszystko,

aby zostało przywrócone dobre imię osoby, które ucierpiało na skutek bezpodstawnego oskarżenia.

4. Odpowiedzialny krajowy lub osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci kontaktują skrzywdzone dziecko oraz rodziców lub opiekunów (rodzica lub opiekuna niekrzywdzącego) z „osobą zaufania”.
5. Osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci w porozumieniu z „osobą zaufania” opracowują wspólnie z rodzicami lub opiekunami pokrzywdzonego dziecka plan wsparcia i oferują wsparcie w jego realizacji.
6. Osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci w porozumieniu z „osobą zaufania” troszcą się również o wsparcie dla osób, które były świadkami krzywdy lub mają na jej temat informacje, w szczególności dzieci i ich rodziców lub opiekunów.

* * *

IV. Odpowiedzialny za standardy ochrony dzieci

1. Odpowiedzialny krajowy powoła osobę odpowiedzialną za standardy ochrony dzieci.
2. Wspólnota poda na stronie internetowej www.chemin-neuf.pl imię i nazwisko osoby pełniącej funkcję odpowiedzialnego za standardy ochrony dzieci oraz adres mailowy, pod którym pełni dyżur. Odpowiedzialny za standardy ochrony dzieci sprawuje swój dyżur w sposób stały i pozostaje w bieżącym kontakcie z odpowiedzialnym krajowym CCN.
3. Odpowiedzialny za standardy ochrony dzieci współpracuje w sposób szczególny z powołaną przez odpowiedzialnego krajowego „osobą zaufania” - posiadającą kompetencje psychologiczne, empatyczną i dyskretną, korzystającą z superwizji, służącą wsparciem pokrzywdzonym dzieciom i ich rodzicom lub opiekunom w celu zapewnienia odpowiedniej opieki psychologicznej i duszpasterskiej oraz powołanymi przez odpowiedzialnych misji lub odpowiedzialnego krajowego - osobami przyjmującymi zgłoszenia – cieszącymi się zaufaniem i odpowiednio przygotowanymi, odpowiedzialnymi za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach dotyczących przemocy.
4. W sytuacji działania przemocowego wobec dziecka należy je przeanalizować z udziałem odpowiedzialnego za standardy ochrony dzieci, zastanowić się, co zawiodło, określić czynniki ryzyka, wyeliminować je i wyciągnąć wnioski na przyszłość.

* * *

Załącznik nr 2

Oświadczenie o zapoznaniu się ze Standardami ochrony dzieci w praktyce działania Wspólnoty Chemin Neuf w Polsce

miejsowość i data

imię i nazwisko

Oświadczenie

Ja niżej podpisany (-a) oświadczam, że:

- nie zostałem skazany (-a) za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności ani nie toczy się wobec mnie postępowanie dotyczące takich przestępstw,
- zapoznałem się z treścią „Standardów ochrony dzieci w praktyce działania w praktyce działania Wspólnoty Chemin Neuf” oraz zobowiązuję się ich przestrzegać.

Oświadczenie składam na potrzeby Wspólnoty Chemin Neuf i upoważniam Wspólnotę do jego wykorzystania na potrzeby Wspólnoty.

czytelny podpis